

[Ove Jensen]

husdyrbrugsproduktion kan i spidsbelastninger ikke få den ekstra medhjælp, som er nødvendig til det sæsonprægede arbejde, f. eks. roehakning og høstarbejde, hvis ikke lønnen udbetales i sorte penge. For at kunne gøre det, ja, så skal han selv ud og skaffe sorte penge, og er han ikke indstillet på det, så er hans valgmuligheder enten selv at arbejde i døgn drift eller også at miste afgrøden. Når han har prøvet det i nogle år, så finder han som regel ud af, at nu kan det være nok med det besvær. Han sætter sin besætning ud, han nøjes med at avle korn, og halmen bliver brændt af på markerne. Resultatet er mindre valutaindtjening og mindre beskæftigelse i landbrugets følgeindustrier.

De samme problemer har alle andre erhvervsdrivende med sæsonprægede produktioner, gartnerier, pelsdyravlere osv.

Resultatet er altid, at produktionen efterhånden nedsættes, fordi indehaverne bliver trætte af besværet med de sorte penge til løn-udbetaling.

Fiskeskipperen har store vanskeligheder med at skaffe penge til at betale renter og afdrag på sin store og dyre stålkatte. Hvis man så spørger ham, hvorfor han har købt så dyr en båd, så svarer han, at da det for nogle år siden var godt med fiskeriet og han helt undtagelsesvis endelig havde en ordentlig indkomst, så ville han selvfølgelig ikke betale det hele i skat, og derfor købte han den dyre båd for at kunne få en stor afskrivning.

Ægtefæller, der sammen passer en mindre virksomhed, kan ikke dele indtægten, selv om de deler arbejdet imellem sig. Resultatet er to utilfredse personer. Det eneste positive er, at de med garanti stemmer på fremskridtspartiet, der også vil løse dette problem.

Folkepensionisten, der ikke føler sig udslett og gerne vil påtage sig noget havearbejde, eventuelt noget roearbejde for landmænd, kan ikke gøre det, fordi han bliver trukket mere i pension, end han kan tjene ved arbejdet, når skatten er trukket. Resultatet er en utilfreds pensionist, en utilfreds haveejer og en utilfreds landmand.

Herudover foretages der fejlinvesteringer i alt muligt tingeltangel, der ikke er brug for, blot for afskrivningens skyld. Folk bygger store huse og sommerhuse, de ikke har råd

til at bo i, for at nedsætte indkomstskatten gennem rentefradraget.

Dygtige forretningsfolk med en stor indtægt køber en lystgård med det formål at få noget underskud på driften af gården. Resultatet er som regel, at de for det første får en masse besvær med skattevæsenet, der ikke vil anerkende underskuddet som fradragsberettiget i den skattepligtige indkomst, og for det andet at de i mange tilfælde bruger så meget tid på gården, at det går ud over det, som de har forstand på, nemlig at passe deres forretning.

Det forhindres de også i af skattevæsenet. Det er efterhånden sådan, at enhver virksomhed skal have alt sit regnskabsmateriale med tilhørende bilag i mindst 2 eksemplarer. Har man ikke det, så kan man regne med, at når der af rent forretningsmæssige grunde i forbindelse med virksomhedens drift er brug for at se et eller andet bilag, ja, så er alt regnskabsmateriale med tilhørende bilag for de sidste 5 år enten indkaldt af skattevæsenet eller af toldvæsenet til eftersyn. Hvis det helt undtagelsesvis ikke skulle være tilfældet, så er det næsten sikkert, at de sidste måneders regnskab med bilag befinder sig hos den overbebyrdede revisor, der ikke kan få tid til at få arbejdet gjort færdigt.

Den forældede indkomstskat, der næste tirsdag, den 15. maj, har 76 års fødselsdag, er efterhånden blevet alles kamp mod alle. Der bruges enormt meget kostbar tid både af private revisorer og sagførere og alle de ansatte og folkevalgte inden for skattevæsenet til fuldstændig uproduktivt arbejde. Hele denne uproduktive arbejdskraft kunne ved en afskaffelse af indkomstskatten bruges til noget fornuftigt, til at producere noget, der havde en værdi, og noget, der kunne sælges. Der er som bekendt ingen, der er interesseret i at købe vores dynger af selvangivelser og papir fra skattevæsenet.

Hvad gør regeringen så ved alle de problemer, som enhver er klar over eksisterer? Den forværrer dem år for år ved at give skatteskruen en ekstra omgang, selv om den i forvejen er spændt til bristepunktet. Efter at venstre nu er kommet med i regeringen, er det blevet endnu værre; en skatteforhøjelse på 10 mia kr. i 1979 slår alle rekorder og er helt uantagelig. Men det har venstre åbenbart ment var en passende pris for de 7 ministertaburetter.